

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/22/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200376
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7016200376.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Marty Molnárovej v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Ing. P. R., bytom A. N. XX, K., zastúpeného JUDr. Vladimírom Kotosom, advokátom, so sídlom Žižkova 6, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, so sídlom Kuzmányho 8, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-58-001/2016 zo dňa 25. januára 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k.7S/40/2016-63 zo dňa 13. júla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/40/2016-63 zo dňa 13. júla 2016 a vec mu vracia na nové konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7S/40/2016-63 zo dňa 13. júla 2016 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-58-001/2016 zo dňa 25.01.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil disciplinárny rozkaz riaditeľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „KR PZ v Košiciach“) č. 2 zo dňa 06.11.2015, ktorým bolo žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) uložené disciplinárne opatrenie, a to písomné pokarhanie za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

2. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že z obsahu pripojených administratívnych spisov vyplývalo, že riaditeľom odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach bolo dňa 13.07.2015 začaté disciplinárne konanie voči žalobcovi, nakoľko uznesením vyšetrovateľa odboru inšpekčnej služby východ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej

služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČVS: SKIS-8/OISV-V-2015 zo dňa 18.05.2015 bola trestná vec vedená pre prečin „zneužívanie právomoci verejného činiteľa“ podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona, pre prečin „ublíženie na zdraví“ podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin „výtržníctvo“ podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť žalobca tým, že počas služobného voľna dňa 13.12.2014 v čase okolo 04.20 h v Diamond Clube na ul. Štúrovej č. 44 v Košiciach počas súkromného večierku spoločnosti AT&T napadol tam prítomného Ing. M. X., nar. XX.XX.XXXX tak, že ho chytil za golier a lomcoval ním udieraním o stenu a zároveň ho udieral dlaňou do tváre so slovami „kto si, kto si“, na to páchatela od menovaného odtiahla Ing. M. K., nar. XX.XX.XXXX, pracovníčka spol. AT&T, avšak páchatel na menovaného zaútočil tým istým spôsobom so slovami, aby išiel von, že „ho rozbije“, na čo menovaná opätovne páchatela odtiahla a za prítomnosti pracovníka Diamond Clubu, ktorý prišiel k účastníkom udalosti, sa všetci presunuli pred budovu Diamond Clubu, kde už dochádzalo medzi aktérmi len k slovným výmenám, teda páchatel ako verejný činiteľ prekročil svoju právomoc tým, že do uvedeného podniku a k uzavretej spoločnosti vošiel na základe preukázania sa pracovníkovi SBS služobným preukazom príslušníka Policajného zboru, avšak v podniku žiadnu služobnú činnosť nevykonával, čím porušil základné práva a povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. f/ a g/ zákona, ale vyššie popísaným spôsobom verejne napadol Ing. M. X. manažéra spol. AT&T, postúpil túto trestnú vec podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku k prejednávaniu v disciplinárnom konaní, pretože vykonaným vyšetrovaním bolo zistené, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní. Z obsahu spisu vyplýva, že spisový materiál bol prvostupňovému orgánu doručený dňa 01.07.2015.

3. Prvostupňový orgán posúdil konanie odvolateľa ako disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a disciplinárnym rozkazom č. 1 zo dňa 30.07.2015 riaditeľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach uložil žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. disciplinárne opatrenie, a to písomné pokarhanie. Na základe odvolania, ktoré podal žalobca, bol rozhodnutím riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. KRPZ-KE-VO-534-0015/2015 uvedený disciplinárny rozkaz zrušený a vec bola vrátená prvostupňovému orgánu na nové prerokovanie a rozhodnutie. Prvostupňový orgán po opätovnom posúdení predmetnej veci vyvodil záver, že konanie žalobcu je disciplinárnym previnením a následne na to disciplinárnym rozkazom riaditeľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 2 zo dňa 06.11.2015 uložil žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. disciplinárne opatrenie, a to písomné pokarhanie.

4. Krajský súd konštatoval, že disciplinárny rozkaz riaditeľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 2 zo dňa 06.11.2015 bol doručený žalobcovi dňa 06.11.2015 a jeho právnomu zástupcovi JUDr. Vladimírovi Kotusovi, advokátovi dňa 20.11.2015, ktorý proti tomuto disciplinárnemu rozkazu podal dňa 30.11.2015 odvolanie. Prvostupňový orgán odvolaniu žalobcu v rámci autoremedúry podľa § 242 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z.z. nevyhovelo a spisový materiál spolu s napadnutým rozhodnutím predložil na rozhodnutie žalovanému, ktorý rozhodnutím č. KRPZ-KE-VO-58-001/2016 zo dňa 25.01.2016 odvolanie žalobcu podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

5. Krajský súd sa v prvom rade vysporadúval s námietkou námietke žalobcu, že ak sa skutok ktorý sa mu kladie za vinu stal dňa 13.12.2014, disciplinárne konanie bolo začaté dňa 13.07.2015, disciplinárne opatrenie malo byť žalobcovi uložené najneskôr do 13.12.2015 (a to rozhodnutím odvolacieho orgánu), nakoľko odvolanie má odkladný účinok voči rozhodnutiu prvostupňového orgánu, čo sa však nestalo. Napadané rozhodnutie KR PZ ako odvolacieho orgánu bolo vydané dňa 25.01.2016 a doručené žalobcovi dňa 25.01.2016 a jeho právnomu zástupcovi dňa 10.02.2016. Krajský súd sa k tejto námietke vyjadril tak, že podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. účinného do 31.12.2015, za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie najskôr nasledujúci deň po spáchaní disciplinárneho previnenia a len do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Ak konanie policajta, v ktorom možno vidieť naplnenie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, bolo predmetom prešetrovania iného orgánu, lehota 30 dní na uloženie disciplinárneho opatrenia sa začína

dňom, keď sa ktorýkoľvek z nadriadených policajta dozvedel o výsledku tohto prešetrovania; táto lehota platí aj v prípade, ak prvostupňové rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia bolo zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia, iným orgánom podľa ods. 1 sa rozumie orgán činný v trestnom konaní, 15a/ správny orgán 15b/ a orgán oprávnený vykonávať príslušné prešetrovanie alebo kontrolnú činnosť 15c/; iným orgánom nie je orgán splnomocnený nadriadeným, ktorý je príslušný rozhodnúť o uložení disciplinárneho opatrenia.

6. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu preukázane, že konanie žalobcu bolo predmetom prešetrovania odboru inšpekčnej služby východ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, pričom vyšetrovateľ uznesením ČVS: SKIS-8-OISV-V-2015 zo dňa 18.05.2015 postúpil vec podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku k prejednaniu v disciplinárnom konaní, pretože vykonaným vyšetrovaním bolo zistené, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní. Z obsahu administratívneho spisu taktiež vyplývalo, že prvostupňovému orgánu bol spisový materiál doručený dňa 01.07.2015. Skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu sa stal dňa 13.12.2014 a disciplinárne konanie bolo začaté dňa 13.07.2015. Pokiaľ žalobcova argumentácia spočívala v tom, že disciplinárne opatrenie malo byť žalobcovi uložené najneskôr do 13.12.2015, a to rozhodnutím odvolacieho orgánu, a teda v jednoročnej objektívnej lehote, takýto výklad nemá oporu v ustanovení § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. platného do 31.12.2015, nakoľko z citovaného ustanovenia nevyplýva, že disciplinárne opatrenie je uložené až rozhodnutím odvolacieho orgánu, a že musí byť v objektívnej jednoročnej lehote aj rozhodnuté v odvolacom konaní. V tomto smere súd poukázal na ustanovenie § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., v zmysle ktorého odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania. V predmetnej veci bolo odvolanie žalobcom proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podané dňa 30.11.2015, o ktorom žalovaný rozhodol dňa 25.01.2016, a teda v súlade s ustanovením § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Zároveň uviedol, že aj rozhodnutie prvostupňového orgánu bolo vydané v jednoročnej objektívnej lehote odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia žalobcu, a teda v súlade s ustanovením § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. Z uvedených dôvodov považoval krajský súd túto žalobnú námietku za neopodstatnenú.

7. Vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorý poukazoval na to, že komisia ako odvolací orgán rozhodovala podľa právnej úpravy § 57 zákona č. 73/1998 Z.z. platnej od 01.01.2016 zatiaľ čo úprava platná do 31.12.2015 bola pre žalobcu priaznivejšia, krajský súd len uviedol, že túto námietku žalobcu považuje za neopodstatnenú.

8. V súvislosti s námietkou žalobcu, že napadnuté rozhodnutia sú minimálne zmätočné, v rozpore s platnými právnymi predpismi, nevychádzajú z objektívne zisteného skutkového stavu veci, neboli vydané v súlade s právnymi predpismi, skutočnosť, že v porovnaní s vopred vydaným disciplinárnym rozkazom č. 1 obsahuje disciplinárny rozkaz č. 2 odlišnú skutkovú vetu krajský súd uviedol, že námietky odlišnosti skutkovej vety vznikol žalobca v odvolacom konaní nie v súvislosti s vydaním disciplinárneho rozkazu č. 1 zo dňa 30.07.2015 ale v súvislosti s vydaním disciplinárneho rozkazu riaditeľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 2 zo dňa 06.11.2015, čo vyplýva z odvolania žalobcu zo dňa 30.11.2015, v ktorom uvádza, že potom, čo bol doručený disciplinárny rozkaz č. 1 (...nasledujúci text zrejme vypadol pri písaní), pokiaľ bol KR PZ v KE toho názoru, že došlo k omylu, mal vydať opravné uznesenie a nie doručiť v poradí ďalší disciplinárny rozkaz, dokonca s inou skutkovou vetou. Odvolanie zároveň obsahuje totožné znenie námietky ako sa uvádza v žalobnom návrhu, že „za najmarkantnejšie považuje skutočnosť, že v porovnaní s vopred vydaným disciplinárnym rozkazom č. 1 obsahuje disciplinárny rozkaz č. 2 odlišnú skutkovú vetu“. V tejto súvislosti krajský súd považoval za potrebné uviesť, že s uvedenou námietkou sa v odvolacom konaní vysporiadal žalovaný, keď preukázal, že pracovná verzia bola doručená iba právnenému zástupcovi žalobcu, pričom žalobca prevzal správne znenie disciplinárneho rozkazu č. 2 zo dňa 06.11.2015. Zároveň je potrebné uviesť, že disciplinárny rozkaz zo dňa 30.07.2015 bol žalovaným zrušený a vec bola vrátená na nové prerokovanie a rozhodnutie, v dôsledku čoho zrušený disciplinárny rozkaz zo dňa 30.07.2015 nemá žiadne účinky vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam prvostupňového orgánu, ako aj žalovaného. Z uvedeného dôvodu považoval krajský súd túto žalobnú námietku za neopodstatnenú.

9. V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom nevysporiadania sa s námietkou absencie konkrétneho popisu konania, ktorého sa mal žalobca dopustiť a zároveň, že odvolací orgán sa obmedzil len na konštatovanie, že z opisu skutku je zrejmé o aký skutok sa jedná a nie je možné ho zameniť s iným skutkom krajský súd uviedol, že žalobcom napadnutý výrok disciplinárneho rozkazu zodpovedá ustanoveniu § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Napadnutý výrok obsahuje rozhodnutie vo veci v rámci čoho je popísaný skutok, ktorý je disciplinárnym previnením podľa § 52 ods. 1 zákona, je uvedený deň 13.12.2014, čas približne 04.20 h, kedy ku skutku, ktorý je disciplinárnym previnením došlo. Z napadnutého výroku preukázateľne vyplýva, že previnením, resp. skutkom, za ktorý bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie spočívalo v tom, že ako príslušník Policajného zboru v priestore Diamond Clubu na ul. Štúrovej č. 44 v Košiciach, ktoré boli v tom čase uzavreté pre ostatnú verejnosť z dôvodu podnikovej akcie spoločnosti AT&T, svojim správaním narušil jej priebeh a vzbudil dôvodnú obavu z fyzického útoku na Ing. M. X., pričom od ďalšieho konania upustil až na základe intervencie Ing. M. K., ktorá ho stiahla za ruku a požiadala, aby takto prestal konať, ako aj intervencie personálu Diamond Clubu, ktorý ich vyzval, aby svoj konflikt išli riešiť mimo priestorov Diamond Clubu. Citovaný výrok teda konkrétne uvádza deň, čas a popis činnosti v uvedenej dobe v priestoroch podniku Diamond Clubu na Štúrovej ulici č. 44 v Košiciach, a teda dostatočne, určito a zrozumiteľne vymedzuje skutok tak, že ho nemožno zameniť s iným skutkom. Z vyššie uvedených dôvodov považoval súd aj túto žalobnú námietku za neopodstatnenú.

10. Krajský súd sa tiež vyjadril k námietke zmätočnosti disciplinárneho konania spôsobenej doručovaním rozhodnutia, čo podľa jeho názoru založilo pochybnosť pre právoplatnosť rozhodnutia, ako aj pre počítanie lehôt pre podanie správnej žaloby. Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi doručené dňa 25.01.2016 a právnomu zástupcovi žalobcu dňa 10.02.2016. Vzhľadom na to, že podľa § 250b ods. 1 O.s.p. sa žaloba musela podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pričom aj žalobcom podaná žaloba bola doručená súdu v uvedenej lehote, preto doručovanie rozhodnutia žalovaného nemohlo založiť pochybnosť pre počítanie lehôt pre podanie správnej žaloby, ako na to poukazuje žalobca. Z uvedených dôvodov považuje súd túto námietku žalobcu za neopodstatnenú.

11. Krajský súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu, že napadnuté rozhodnutie obsahuje prevažne konštatáciu vykonaného dokazovania z dôkazov zabezpečených do 31.07.2015 (teda ešte do vydania prvého napadnutého rozhodnutia), pričom tu absentuje právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a námietky, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané na základe objektívne zisteného stavu veci, bola spochybnená zákonnosť použitia výsluchov a dôkazov z trestného konania, nemožnosť uložiť disciplinárny rozkaz za nedbanlivostné konania a nevyhodnotenie výpovede Ing. M. K..

12. Krajský súd dôvodil, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyhodnotil výpovede J.. M. K., žalobcu, ako aj vyšetrovací pokus, ktorý bol v disciplinárnom konaní vykonaný. Uvedené vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom žalovaný uviedol, že neprimerané správanie odvolateľa, resp. správanie odporujúce zásadám občianskeho spolužitia a slušného správania jednoznačne dokazujú záznamy o podaní vysvetlenia z priestupkového spisu Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - Juh, odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach vedeného pod č. ORPZ-KE-OPP7-885/2014-P, a to konkrétne záznam o podaní vysvetlenia Ing. M. K. zo dňa 17.12.2014, záznam o podaní vysvetlenia menovanej zo dňa 05.01.2015 vykonaného za účelom doplnenia predchádzajúcej výpovede, záznam o podaní vysvetlenia odvolateľa zo dňa 07.01.2015, ako aj zápisnica o výsluchu svedka Ing. M. K. zo dňa 03.03.2015 a zápisnica o výsluchu svedka - odvolateľa zo dňa 02.03.2015, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu odboru inšpekčnej služby východ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod ČVS: SKIS-8-OSIV-V-2015. Z týchto vyplýva, že nešlo o náhodný fyzický kontakt, ale o neadekvátnu reakciu odvolateľa. Vývodit' uvedený záver odôvodňuje znenie častí uvedených záznamov a zápisníc, kde je popísaný verbálny prejav odvolateľa a priebeh fyzického kontaktu odvolateľa a Ing. M. X.. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na popis tejto situácie

odvolateľom v zápisnici o výsluchu svedka, kde on sám uviedol „Po príchode k nim som sa jej opýtal, čo má s telefónom a či je nejaký problém. Na to ten neznámy muž niečo zamrmlal a s rukami gestikuloval, ja som sa prehol cez stôl, chytil som toho muža pod krk za tričko a opätovne sa ho spýtal, či je nejaký problém a o čo mu ide? Na to reagovala moja priateľka, ktorá sedela takpovediac medzi nami, aby som ho pustil, že je to jej manažér“, ako aj na zápisnicu o výsluchu svedka, v ktorej Ing. M. K. popisuje situáciu tak, že uvádza „Ako k nám P. pristúpil, tak začal na mňa kričať, že prečo nedvíham telefón, čo to má znamenať a M. tam niečo povedal, neviem presne čo, ale viem, že P. to vyprovokovalo a on sa cezo mňa nahol k M., ktorý sedel v gauči a chytil ho za tričko pod krkom. Ako ho chytil, tak ja som P. chytila ruku, že čo robí a nech prestane.“ Obdobne je priebeh konfliktu popísaný aj vo vyššie uvedených záznamoch o podaní vysvetlenia spracovaných v rámci priestupkového konania.

13. Z uvedeného vyplývalo, že zo strany žalobcu išlo o fyzický kontakt spôsobilý spolu s verbálnym prejavom vzbudiť obavu z útoku a nie o náhodné opretie sa za účelom zamedzenia pádu. Konštatovaná možnosť straty stability nedokazuje, že žalobca sa v danej situácii o Ing. M. X. iba oprel, aby nestratil rovnováhu a nespadol tak, ako to uvádza žalobca. Tvrdenie žalobcu mal žalovaný vyvrátené a spochybnené popisom priebehu konfliktnej situácie v troch záznamoch o podaní vysvetlenia a v dvoch zápisniciach o výsluchu svedka, v ktorých žiadne opretie sa, samotný žalobca ako ani Ing. M. K. neuvádzali. K vyhodnoteniu výpovede zamestnanca súkromnej bezpečnostnej služby V. S., z jeho výpovede uvedenej v zápisnici ČVS: SKIS-8-OISV-V-2015 zo dňa 24.03.2015 vyplývalo, že na otázku vyšetrovateľa, či vedel, že medzi policajtom a zamestnancom spoločnosti AT&T došlo v podniku k napadnutiu uviedol, že v ten večer, resp. tú noc o tom vôbec nevedel, dozvedel sa to až neskôr na ďalší deň, on nebol privolaný k žiadnemu incidentu vo vnútri podniku. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný touto výpoveďou V. S. nezaoberal, pretože predmetom disciplinárneho konania bolo správanie žalobcu, ktoré sa udialo vo vnútri podniku a menovaný svedok tohto incidentu nebol.

14. V súvislosti s žalobcom namietaným vykonávaním dôkazov krajský súd vo svojom odôvodnení citoval časť z rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžo/141/2010. Vo vzťahu k žalobcom namietaným použitým dôkazom a ich vyhodnoteniu, krajský súd poukázal na ustanovenie § 238 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z..

15. K tvrdeniu žalobcu, že v predmetnom disciplinárnom konaní sa majú analogicky aplikovať ustanovenia Trestného poriadku, k tomu krajský súd uviedol, že zákon č. 73/1998 Z.z. je osobitným predpisom upravujúcim konkrétne práva a povinnosti policajtov (III. časť - Služobná disciplína a disciplinárna právomoc), v dôsledku čoho nie je nutné analogicky aplikovať ustanovenia Trestného poriadku. Žalobca v podanej žalobe konkrétne neuviedol a ani neodôvodnil, ktoré ustanovenia Trestného poriadku sa v predmetnom disciplinárnom konaní mali analogicky aplikovať.

16. Krajský súd k žalobcom namietanej neodôvodnenosti uloženia disciplinárneho opatrenia, uviedol, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na vyššiu mieru zodpovednosti policajtov voči ostatným občanom a na základe zistených skutočností s použitím voľnej úvahy obsahujúcej skutočnosti, ktoré považoval za rozhodujúce, posúdil konanie žalobcu ako disciplinárne previnenie. Žalovaný súčasne v prospech žalobcu skonštatoval, že patrí medzi policajtov viacnásobne disciplinárne odmenených a dosahujúcich najlepšie výsledky, ako aj to, že v minulosti mu nebolo uložené žiadne disciplinárne opatrenie. Z uvedeného dôvodu aj prvostupňový orgán prihliadol na dané skutočnosti a pristúpil k uloženiu najmiernejšieho disciplinárneho opatrenia. V súvislosti s uložením disciplinárneho opatrenia zároveň žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na závažnosť konania žalobcu, a to najmä so zreteľom na jeho charakter a okolnosti. Skonštatoval, že porušenie pravidiel slušného správania sa a zásad občianskeho spoluzitia žalobcom ako policajtom má nepochybne spôsobilosť narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, a preto konanie žalobcu nemožno tolerovať a v žiadnom prípade zľahčovať. Zároveň žalovaný uviedol, že skutočnosť, že žalobca patrí medzi najlepších policajtov, mu v žiadnom prípade nemôže zaručovať disciplinárnu imunitu.

17. Na základe uvedených skutočností krajský súd žalobu žalobcu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1, § 168 SSP tak, že

účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca nemal vo veci celkom, ani sčasti úspech, preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

18. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, v ktorej uviedol, že súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej súdov, a krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. V kasačnej sťažnosti sa sťažovateľ vyjadril k nesprávnemu procesnému postupu krajského súdu, ktorým znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP). Úvodom konštatoval, že vyjadrenie žalovaného, ktoré bolo zasielané krajským súdom jeho právnomu zástupcovi bolo právnym zástupcom prevzaté dňa 18. 07. 2016, teda po vyhlásení rozsudku zo dňa 13.07.2016. Uviedol teda, že nemal možnosť sa oboznámiť s Vyjadrením žalobcu a následne sa k nemu vyjadriť. Týmto postupom podľa sťažovateľa došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé konanie, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru (Rozsudok ESLP Trančíková vs. Slovenská republika zo dňa 13.1.2015). Z citovaného rozhodnutia ESLP sťažovateľ poukázal najmä na bod 45 citovaného rozhodnutia ESLP, ktorý navyše poukazuje aj na skutočnosť, že obsah podania nemusí byť ani „podstatný“.

20. K odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) sťažovateľ poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2010 sp. zn. 4Cdo/141/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 09.08.2011 sp. zn. 5Cdo/92/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.10.2011 sp. zn. 5Cdo/115/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 09.11.2010, sp. zn. 5Cdo/200/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.08.2014, sp. zn. 2Cdo/209/2014, rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 584/2011) s tým, že ani ustanovenie § 106 ods. 1 SSP nemožno vykladať v rozpore s vyššie uvedenou konštantnou judikatúrou. Pokiaľ žalobca vyslovil súhlas s rozhodnutím bez pojednávania o to viac sa z logiky veci vyžaduje, aby mu krajský súd reálne umožnil sa oboznámiť s tak relevantným vyjadrením žalovaného. Sťažovateľ je presvedčený, že opačný výklad by viedol výlučne k ústavne nekonformnému výkladu citovaného ustanovenia SSP.

21. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci krajským súdom (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP sťažovateľ uviedol, že sa krajský súd nestotožnil s jeho argumentáciou, že v jednoročnej objektívnej lehote malo byť disciplinárne opatrenie uložené rozhodnutím odvolacieho orgánu odvolávajúc sa, že to nemá oporu v ustanovení § 57 ods. 1 Zákona o štátnej službe. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nesprávne aplikoval právnu normu, keď ju vyložil tak, že tak prvostupňový správny orgán ako aj odvolací správny orgán majú jednoročnú objektívnu lehotu a začína sa u nich počítať samostatne dokonca až 30 dní od kedy sa o tom daný stupeň správneho orgánu dozvedel.

22. K ustanoveniu § 57 ods. 1 zákona o štátnej službe v znení platnom do 31.12.2015 jednoznačne stanovuje objektívnu prekluzívnu lehotu na rozhodnutie počítanú od spáchania disciplinárneho previnenia. Jednoročná lehotu je nepochybne prekluzívna lehotu počítajúca sa od spáchania priestupku a nemožno ju tak „prolongovať takpovediac do nekonečna“, napríklad z dôvodov dlhého administratívneho konania. Uvedené je nepochybne v rozpore s princípom právnej istoty ako aj so zásadami správneho trestania. Za uloženie disciplinárneho opatrenia možno považovať podľa sťažovateľa len také rozhodnutie, ktoré najneskôr v posledný deň uvedenej lehoty nadobudlo aj právoplatnosť. Nakoľko podanie odvolania proti disciplinárnemu opatreniu malo odkladný účinok, tak uvedené disciplinárne rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť najneskôr do uplynutia jednoročnej objektívnej lehoty, ktorá uplynula dňa 13.12.2015 (skutok sa mal stať dňa 13.12.2014).

23. Sťažovateľ ďalej uviedol, že počítanie začatia plynutia lehoty do 30 dní odo dňa vedomosti príslušného orgánu je nepochybne lehotou subjektívnou, avšak vedomosť akéhokolvek orgánu (či už nadriadeného a podobne) je nepochybne limitovaná objektívnou lehotou, ktorá sa však výlučne počíta už

iba od spáchania disciplinárneho previnenia a nemá nič s počítaním subjektívnej lehoty pre začiatok počítania. Analogická situácia je pri prekluzívnych (objektívnych) lehotách v občianskom zákonníku ako aj obchodnom zákonníku (napríklad pri náhrade škody na zdraví), kde jednoznačne subjektívna vedomosť o vzniku škody (počítanie subjektívnej lehoty) nemôže presiahnuť prekluzívnu (objektívnu) lehotu od vzniku škody. Ide o základné piliere právneho poriadku vyjadrujúce princíp právnej istoty. Objektívna ročná prekluzívna lehota ako uvádzal sťažovateľ je lehotou, na ktorú je povinný správny orgán prihliadať z úradnej povinnosti (ex offa), aj keď ich uplynutie nie je účastníkom namietané. Žalovaný ak nestihol disciplinárne opatrenie uložiť v predmetnej prekluzívnej lehote do jedného roka (t. j. do 13.12.2015) mal konanie zastaviť. Podľa názoru sťažovateľa, že zákon o štátnej službe (obdobne ako zákon o cestnej doprave) nepozná zastavenie plynutia prekluzívnej objektívnej lehoty (napríklad spočítaním, či prerušením).

24. Vytkol tiež, že krajský súd opomenul aplikovať (neaplikoval) správne právne normy správneho (administratívneho) trestania. V zmysle Odporúčania výboru ministrov č. R(91)l pre členské štáty o správnych sankciách, schválené Výborom ministrov dňa 13.2.1991, ktoré odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto Odporúčania. V zmysle zásady č. 6 tohto Odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle Rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Taktiež je potrebné aplikovať Rezolúciu (77)31 z 28.9.1977.

25. Sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti poukázal na to, že Najvyšší súd SR už viac krát zaujal jednoznačné stanovisko a zdôrazňoval, že i na rozhodovanie o správnych deliktach (v danom prípade administratívne postihnutie v zmysle zákona o štátnej službe), dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, pretože Dohovor v čl. 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie!“ Žiada sa zároveň dodať, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb., ktorý je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky má v danom prípade prioritu pred vnútroštátnym zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Inak povedané, základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal tiež na čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je tiež súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

26. Záverom sťažovateľ uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu sa tak zakladá na dohadoch, je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a spoľahlivého preukázania viny, pričom takéto rozhodnutie nemôže byť de facto potvrdené krajským súdom zamietnutím žaloby žalobcu bez toho, aby zreteľne, presvedčivo dalo odpovede na všetky relevantné otázky. Postupom krajského súdu tak rozhodnutie KS Košice je zaťažené nepreskúmateľnosťou, čím došlo zároveň k odňatiu možnosti konať a dodržať tak dôsledne ustanovenie § 440 ods. 2 in fine SSP

27. Sťažovateľ žiadal priznať odkladný účinok kasačnej sťažnosti, a to do doby rozhodnutia vo veci samej. Zároveň žiadal, aby Najvyšší súd rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zmenil a to tak, že zruší rozhodnutie KR PZ v Košiciach, odbor kriminálnej polície - rozkaz riaditeľa číslo 2 zo dňa 06.11.2015 a vrátil vec KR PZ v Košiciach, odbor kriminálnej polície na ďalšie konanie, a žalobcovi prizná náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v konaní pred Krajským súdom v Košiciach a pred Najvyšším súdom SR. Alternatívne navrhoval, aby Najvyšší súd SR rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

28. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, rozhodnutie krajského súdu ako i celé konanie považoval za zákonné a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný („§ 438 ods. 2 SSP")

po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

30. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1 a 2 SSP).

31. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

32. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

33. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému meritórnemu výroku rozsudku správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a zistil, že správny súd pred rozhodnutím vo veci samej (vyhlásením rozsudku) nepostupoval v zmysle zákona.

34. Podľa § 106 ods. 1 SSP, ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. K vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí (ods. 2).

35. V zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

36. Kasačný súd preskúmava napadnuté rozhodnutie zásadne z hľadiska uplatnených dôvodov kasačnej sťažnosti (sťažnostných bodov). Kasačný súd skúma, či tu existuje uplatnený dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 SSP a jeho náležité vymedzenie podľa § 440 ods. 2 SSP.

37. Kasačný súd vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti považoval za potrebné zaujať právny názor predovšetkým k otázke, či postupom krajského súdu pri prejednávaní a rozhodovaní o žalobe žalobcu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces, otázky plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty na rozhodnutie o kárnom previnení a záveru dôvodnosti primeranej aplikácie zásad trestného konania pri rozhodovaní o kárnom delikte príslušníka policajného zboru.

38. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie vecí, do ktorého okrem iného patrí aj princíp kontradiktórnosti konania.

39. Kasačný sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uplatnil niekoľko kasačných dôvodov, a o.i. i podľa ust. § 440 ods. 1 písm. f/ SSP tvrdiac, že v krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že vyjadrenie žalovaného, ktoré bolo zasielané krajským súdom jeho právnenému zástupcovi bolo právnym zástupcom prevzaté dňa 18.07.2016, teda po vyhlásení rozsudku zo dňa 13.07.2016 a správny súd mu neposkytol lehotu na podanie stanoviska k jeho obsahu. Kasačný súd sa preto v prvom rade zaoberal touto námietkou sťažovateľa procesného charakteru týkajúcou sa ust. § 440 ods. 1 písm. f/ SSP.

40. Z dôvodovej správy k ust. § 106 SSP vyplýva, že: „Navrhovaná koncepcia doručovania žaloby a vyjadrení účastníkov konania je uplatnením princípu kontradiktórnosti konania v správnom súdnictve (i keď zúženého vzhľadom na charakter a predmet tohto konania). Po doručení žaloby správny súd, odstránení jej prípadných vád a preskúmaní procesných podmienok doručí správny súd žalobu na vyjadrenie žalovanému, prípadne ďalším účastníkom [§ 105 ods. 1 písm. a)]. Vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe je fakultatívne podriadené režimu repliky (odsek 1), na ktorý nadväzuje režim tzv. dupliky podľa odseku 2. Replika a duplika je procesný režim, ktorého zmyslom a účelom je „substancovať“ skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov tak, aby bol naplnený princíp rovnosti zbraní a aby správny súd mohol vo veci riadne konať bez prieťahov. Po vyčerpaní repliky a dupliky správny súd na ďalšie vyjadrenia nemusí prihliadať, o čom účastníkov poučí. Navrhované ustanovenie reflektuje tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Hudáková proti Slovenskej republike).

41. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

42. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

43. Kasačný súd z obsahu súdneho spisu krajského súdu ako i z pripojeného spisového materiálu žalovaného zistil, že žalobca sa žalobou podanou na krajský súd za účinnosti OSP dňa 01.04.2016 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-58-001/2016 zo dňa 25.01.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil disciplinárny rozkaz riaditeľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „KR PZ v Košiciach“) č. 2 zo dňa 06.11.2015, ktorým bolo žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) uložené disciplinárne opatrenie, a to písomné pokarhanie za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

44. Od ratifikovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je rozhodné, či pozitívne právo označuje určité deliktuálne konanie/správanie za trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt. Dohovor sa zmieňuje o „akomkoľvek trestnom obvinení“, pri ktorom treba záruky spravodlivého procesu tomu, kto je obvinený, poskytnúť rovnako bez ohľadu na to, či je obvinený v trestnom konaní, v správnom či priestupkovom konaní.

45. Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o

priestupku, správnom delikte, alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe (§ 194 ods. 1, 2 SSP).

46. Podľa § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania,

47. Vzhľadom na vyššieuvedené a nespochybniteľnú povinnosť správneho orgánu konať v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR (Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon) a čl. 7 ods. 5 Ústavy SR (Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi) je potrebné korigovať právny názor krajského súdu, že vzhľadom na osobitnú úpravu Sankcionovania kárných deliktov policajtov nie je potrebné primerane aplikovať ustanovenia trestného poriadku.

48. Čo sa týka ujmy na procesných právach účastníka súdneho konania, Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 8. marca 2018 sp. zn. IV. ÚS 208/2018 konštatoval, že: „Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu oproti protistrane (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17.1.1970, vo veci Dombo Beheer B. V. proti Holandsku z 27.10.1993 a pod.). Princíp rovnosti zbraní hrá dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom. Tento princíp je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a *implicitne* tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

49. Rovnosť strán konania súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že strany civilného konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia strany konania, nie je podstatné ani to, ktorá zo strán konania sa stane žalobcom a ktorá žalovaným (II. ÚS 35/02, IV. ÚS 126/09)".

50. V prejednávanej veci krajský súd postupom podľa § 250f ods. 2 OSP (účinný do 30.06.2016) vyzval účastníkov konania, aby sa v lehote 15 dní vyjadrili, či súhlasia s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Žalovaného vyzval i na podanie vyjadrenia k žalobe žalobcu a predloženie administratívneho spisu týkajúceho sa veci. Právny zástupca žalobcu (sťažovateľa) prípisom doručeným správnomu súdu dňa 03.06.2016 zaslal kladné vyjadrenie. Žalovaný osobne dňa 14.06.2016 doručil krajskému súdu vyjadrenie k podanej žalobe spolu s písomným súhlasom s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania a predložil administratívny spis vo veci.

51. V súdnom spise krajského súdu na č. 1. 54 je úprava zákonného sudcu na oznam na úradnej tabuli krajského súdu (§ 137 ods. 4 SSP) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku dňa 13.07.2016 s pokynom pre kanceláriu na doručenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 07.06.2016 (č. 1. 48 spisu), bez určenia primeranej lehoty správnym súdom o možnosti vyjadriť sa k jeho obsahu v zmysle ust. § 106 ods. 1 SSP. Vyjadrenie žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené 18.07.2016, čo vyplýva

z pripojenej doručky na č. l. 54 spisu. Správny sud dňa 13. júla 2016 verejne vyhlásil rozsudok vo veci žaloby žalobcu tak, že žalobu zamietol (č. l. 60 spisu).

52. Vyššie uvedeným je preukázané, že správny súd rozhodol o žalobe žalobcu a vydal zamietajúci rozsudok bez toho, aby poskytol žalobcovi (sťažovateľovi) možnosť sa oboznámiť s obsahom podaného vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe a následne podať k nemu svoje stanovisko (dupliku) v lehote určenej správnym súdom. Správny súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 106 SSP a žalobcovi (sťažovateľovi) neposkytol primeranú lehotu na možnosť zaujať stanovisko k obsahu podaného vyjadrenia žalovaného, ak to považuje za potrebné (z podanej sťažnosti vyplýva, že žalobca chcel písomne reagovať na jeho obsah) a vo veci rozhodol.

53. V zmysle už uvedených názorov Ústavného súdu SR a ESLP je jedným z dôsledkov princípu kontradiktórnosti konania právo účastníka mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie žalovaného (replika) podané v konaní pred správnym súdom právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť. Je bez právneho významu aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (m. m. vec K. S. proti Fínsku, rozsudok ESLP z 31.5.2001; vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESLP z 28.6.2001).

54. Kasačný súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že námietka sťažovateľa (žalobcu) o porušení jeho práva na spravodlivý proces, s odkazom na rozsudok ESLP Trančíková vs. Slovenská republika, je dôvodná. V rozsudku ESLP sp. zn. 17127/12 z 13.01.2015 vo veci Trančíková vs. Slovenská republika sa jasne konštatuje, že: „Strany konania musia mať príležitosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi a stanoviskami, pričom majú právo sa k nim vyjadriť, a to bez ohľadu na to, či ide o prvostupňové alebo odvolanie konanie a bez ohľadu na to, či sa v odvolacom konaní objavia nové skutočnosti“.

55. Pokiaľ sa týka krajským súdom vykonaného vyhodnocovania dôsledkov plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty (§ 57 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z., v znení účinnom do 31.12.2015) resp. objektívnej lehoty v zmysle § 57 v znení účinnom od 1.1.2016, v tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na vyššie uvedené ust. § 195 SSP odkazujúceho na príslušné inštitúty trestného práva a ustálenú judikatúru súdov v otázke aplikovateľnosti základných princípov trestného procesu a ukladania trestov.

56. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že účelom zakotvenia prekluzívnych lehôt pri úprave postihov za správne delikty je limitovanie právneho postihu jednak z dôvodov materiálnych (účel sankcie možno dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej a generálnej prevencie) a jednak dôvodov procesných (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov). Na zachovanie prekluzívnych lehôt pritom nestačí v ich rámci vydať prvostupňové rozhodnutie, ale je nevyhnutné, aby prvostupňové rozhodnutie aj neskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo právoplatnosť. Za uloženie sankcie za správny delikt možno považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné, a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť. Až právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia bola priamo dotknutá právna sféra povinného subjektu. Lehoty na uloženie sankcie za správny delikt sú prekluzívnymi (prepadnými) lehotami, na uplynutie ktorých je povinný prihliadnuť správny orgán z úradnej povinnosť (ex offio), aj keď ich uplynutie nie je účastníkom konania namietané (Rozsudok NS SR 8Sžo/147/2008 zo dňa 12.3.2009).

57. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

58. Kasačný súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je primárne dôvodná v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku, (krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), a preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/40/2016-63 zo dňa 13. júla 2016 zrušil a vec mu vrátil v zmysle ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu, pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, predovšetkým dodržať všetky procesné požiadavky v súvislosti s rozhodovaním vo veci, znovu vec prejednať, vysporiadať sa pri tom i so všetkými námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti, korešpondujúcimi s obsahom žaloby, zohľadniť kasačným súdom uvedené poukazy na právnu úpravu a judikatúru týkajúcu sa konania vo veci žaloby týkajúcej sa správneho trestania, vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania o kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku).

59. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.